

Sige i stakalca

U radu „Sige i stakalca“ istražujem materijal stakla kroz medije svjetlosti, tekstura, forme, pokreta i zvuka te stvaram nove okoliše – vizualne, auditivne i taktilne, materijalne i digitalne, smirene i harmonične, spontane i isplanirane.

Rad se sastoji od otopljenih stakalaca, sakupljenih staklenih predmeta, terenskih zvučnih zapisa, manipulacije glasom i 3D animacije.

Riječ je o snovitom svijetu unutar kojeg je posjetitelj pozvan izgubiti se u senzornom iskustvu te se prepustiti zvučnim valovima i vizualnim podražajima, sjaju, svjetlucanju, refleksijama, odjecima i bljeskanju koji pozivaju na sanjarenje.

Staklo, koje se naziva i amorfnom krutinom, rigidnom ili pothlađenom tekućinom, na molekularnoj razini karakterizira neobičan i nepravilan raspored atoma zbog kojeg se ne može svrstati ni u kruto ni u tekuće stanje, već ono postaje zasebna kategorija. To stanje stakla koje je teško definirati potaknulo me da kroz ovaj rad promišljam o polarnostima i međustanjima koje one otvaraju. Prostor između, unutar kojeg se kreće ovaj rad, uključuje odnos između prirodnog i digitalnog, sigurnosti i nesigurnosti, stabilnosti i nestabilnosti, opuštenosti i anksioznosti, slučajnosti i predodređenosti, rigidnosti i slobode, kao i kontrole i raspuštenosti. Poput stakla koje se ne zaustavlja na čvrstoj, lako definiranoj tvari s jasnim granicama, ali se ni ne prepušta postpuno slobodnom lelujanju i toku vode, i ja plivam negdje između tih polarnosti te počivam na sjecištima njihovih tenzija i ispreplitanja.

Prema riječima spisateljice Virgnije Woolf: „I am rooted, but I flow“, kao i amorfna krutina ili rigidna tekućina, nalazim se između čvrstog i tekućeg stanja, između čvrste uzemljenosti i slobodnog toka, između potrebe za kontrolom i želje za slobodom.

Zahvaćena „sindromom vrane“, pronalazim svjetlucave predmete i, opčinjena njihovim sjajem, refleksijama i svjetlucanjem, ulazim dublje u fascinaciju materijalom te nastavljam eksperimentirati sa sakupljenim predmetima, otkrivajući nove zvukove, osjećaje i boje. Svjetlucavi predmeti do mene dolaze pronađeni na antiknim sajmovima, kao ostaci jeke iz tuđih domova, kao poklonjeni znakovi pažnje ili putem koda koji upisujem u BOX NOW preko Vinteda.

Vođena željom za direktnim i osobnim kontaktom s materijom te istraživanjem viskoznosti materijala stakla, ulazim u prostor Živog ateljea, gdje se u toploj i opuštenoj atmosferi, u prisutnosti gostoljubivih i ljubaznih žena, hvatam ukoštac s borosilikatnim štapićima, plamenikom, plavim plamenom i svjetlošću te topim staklo. Forme koje nastaju nježne su i krhke, spontane i vođene impulsom, zaigrane i ranjive, prepune sitnih nepredvidivosti i pogrešaka.

GALERIJA KARAS

Prema riječima spisateljice Ursule K. Le Guin, „Ono što predugo ostaje nepromijenjeno vodi ka samouništenju. Šuma je zauvijek jer umire i umire, i time živi.“ Tako je svijet koji čini rad „Sige i stakalca“ obilježen i uvjetovan promjenom i transformacijom, prelaskom iz jednog stanja u drugo, iz fizičkog u digitalno, iz naizgled čvrstog u naizgled tekuće, iz stanja prividne čvrstoće u stanje viskoznosti, iz jednog međustanja u neko drugo.

3D modelirane šiljaste forme koje su dio instalacije „Sige i stakalca“ zamišljam kao zemljane forme koje se kreću kroz tektonske pomake, rastavljaju se i ponovno sastavljaju na neki novi način, fragmentiraju se, a zatim ponovno nalaze u nekoj novoj vrsti harmonije i ravnoteže. Isto tako, nekoć kompaktni duguljasti štapići borosilikatnog stakla otapanjem se pretvaraju u nešto novo i dobivaju nove oblike i forme, uvijek u sebi noseći esenciju i sastav koji ih je nekoć činio cijelima, a koji ih sada čini cjelovitima na neki novi način. Boje koje prate emocionalno raspoloženje i ambijent rada su nijanse plavkaste i srebrnkaste, boje plavog sata odmah nakon zalaska Sunca, svjetlosti prisutne na sjevernoj hemisferi Zemlje, plavog filtera filmova „Sumrak sage“, kao i futurističke Y2K srebrne boje.

Kao nastavak dubljeg uranjanja u fascinaciju materijalom, stvaraju se i otvaraju novi emocionalni okoliši unutar kojih su prisutni zvukovi svježeg zimske ledene vode, kuckanja i krckanja leda, glasa koji priča pjesmu i svira samoga sebe pretvarajući se u instrument, zvukovi dodira leda o staklo i stakla o led.

Zvučni emocionalni okoliši koji simultano sviraju sastoje se od odsviranih tonova vlastitoga glasa, kao i slobodnog toka svijesti u formi poezije, eteričnih melodija i treperećih riječi provučenih kroz granulator. Kroz te zvučne okoliše istražujem odnos između isplanirane i pročišćene kompozicije, kao i improvizacije, nasumičnosti i slučajnosti. Služanjem razabiremo riječi kao što su ključ, vibracija i treperenje, sige i stakalca. „Sve što znam je da nikad ne miruje. Sve vječno vibrira, treperi, svjetluca i odjekuje.“

Što vibrira i što se prenosi kroz „Sige i stakalca“? Svjetlosne i zvučne čestice, tragovi i sjećanja silikatnog pijeska u prozirnog svjetlucanju materijala, memorija kvarcnog pijeska dalekih prehistorijskih plaža i pustinjačkih dina, svjetlosni valovi srebrnkastih tonova, osjećaji preneseni kroz note u molskoj ljestvici i izmodelirane linije s gotičkim zavijucima, stanja smiraja i anksioznosti, razne nijanse svijetloplave i prozirnosti, bol i osjećaj lakoće koje donosi led pritisnut na kožu, toplina obavijena hladnoćom i hladnoća ispunjena toplinom, vulkanski krajolici razliveni u ledene doline te sve što možeš odsanjati u prostorima između tih polarnosti.

Ivana Galić

GALERIJA KARAS